

עוד ב"אמנות"

מחוז לוסכה: אירועי האמנות והקולנוע של סוכות
13:31 11/10/2011 nrg מעריב

מציק בתנועה: על הביאנלה השלישית בהרצליה
12:51 9/10/2011, רות פתיר

הציירה "יוחנן כותב השערה" מגיעה ל-ים
21:10 3/10/2011, דליה מזורי

מדברים

הכי נקרא | הכי מטוקבק | הכי נצחתי:

26.38% | 13.32% | 9.81%

אני נצחתי: הראיון עם שי ח' שקלם רוצים לקרא

רגילים לשקר: האמת של בוכריס לבדירה הלשונית

האח בלי שי ח': יש לכם את זה ביותר משמעם?

פייסבוק

מ/מני את הדף בליק | שחקן/שפתו

היה/יהי הראשון/הראשונה מבין חבריך שאהבת את זה

ביקורת וטורים

להכניע להתמכרות | מי הכי קורע | דרמת בית חולים

אחכם? | בואו לבחור איזה קומיקאי מ'צחוק מעבורה' יקבל את הגביע הנודד של 'דייטינג' צפי

בחור מרשימת הכותבים הקבועים: **חפש**

בלוגים

שירים מתוך "פינה - יומן שירה" מאת שניא אלקנה: **חן יגיל**

מדורים

מחלה מדבקת | טרט האימה | שרשרת "לכתב" | משפיר לנג'יה | רחבי העולם - לאחר ההצלחה | בפסטיבל | טריבקה ואדינבורו

הדירה הלשונית | הפסל למטבעות | לשון' מזה השיש | החדש של דפני | לייף? ומה זה בכלל מיליון? | 8 קילוגרמים? | ליארה

ראשי » תרבות » אמנות

גלוש ב - nrg מעריב הססלור <<

שואה שואו: אמנות כצאן לרווח

העבודות של ארז ישראלי כל כך מנסות להרגיז וכל כך קלישאתיות, עד שגם הסיכות שהוא מחדיר לבשר לא מכאיבות באמת

תרגוב | ניב יהודה אייגר | 9:01 18/4/2009

Recommend 0

במושגים של עולם האמנות, ארז ישראלי הוא כוכב. מיד עם סיום לימודיו במדרשה בבית ברל ב-2003 מצא את עצמו האמן הצעיר (ליד 1974) עם תערוכת יחיד במוזיאון הרצליה. מאז, הספיק לפקוד את הססלור לתואר שני של בצלאל, קטף פרסים ומלגות על בסיס שנות, והשתתף, בין השאר, בתערוכת העשור שהתקיימה אשתקד במוזיאון ישראלי.

מתוך ליל שיש. צילום: יח'צ. ארז ישראלי

סיפור ההצלחה של ישראלי לא מפתיע. ישראלי פשוט עושה הכל נכון. בדיוק כמו שאנחנו, הדורים והדורות, אוהבים את האמנות שלנו. שופעת פאנוס, פוסט צינית במקומות הנכונים, ממשפחה טובה למטרות רציניות. או כמו שנכתב בטקסט המלווה את תערוכת היחיד הנכונת שלו בבלריה גבעון: ישראל "פועל מתוך תחושה של דחיפות לאמירה אמנותית ממשעותית".

את הדחף הזה ביטא ישראלי עד כה בשלל הדמנמות ובמגוון סוגי מדיה: בפסלים, למשל זר זיכרון יצוקים בבטון שהציג במוזיאון הרצליה, בווידיאו, על משקל הפיטה שנראה במוזיאון חיפה, או בצילום, כמו זה שיישראלי מופיע בו בתפקיד צבר עשוי בשר דום, כשמחטים מוחדרות מתחת לעור הפנים שלו.

המוות, החניטה, הגוף הפלוש, הקטסטרופה, ההנצחה - כולם מוטיבים שנוכחים גם בתערוכת היחיד הזאת של ישראלי. תערוכה שמתקיימת, כאמור, בגבעון הוותיקה אשר בתל אביב, אבל תערוכה שהיא לחלוטין בעלת נפח מוזיאלי. בקומה התחתונה, על רקע קירות שנצבעו אפור-בונקר/עכבוש, מוצג מיצב שנמשך את שמה, "ליל שיש", שמהווה מעין מופע של סעודת רפאים.

הארוחה מתרחשת במרכז החלל, תחת נברשת מתכתית מפויחת ומפחידה שמשתלשלת מהתקרה, על שלוחן מעוגל שערך ומקוץ לארח ארבע רוחות. על המפה שלו מונחות חלה אכולה וצלחות מרק צהובה הפרשתו, ועל וילי מלוטטות רכבת צעצוע נאצית במסילה.

על הקיר ממול ממוסגר תחריט אופקי גדול ודחוס בדמות עבודת השלוחן, שמתאפיין בקו שמזכיר קליגרפיה יפנית. ובסמוך, ליד המדרגות שמובילות לקומה השנייה, תלוי צילום ממוסגר של הטרוסה המתולתל של ישראלי, שחוזר ומופיע גם בסוף הרגם אך בשינוי קל אחד: בהדפסה התחתונה רקום לחזהו טלאי צהוב. בזאת שלמעה, כל שנתר מהטלאי הן כמה עקבות מעט מדממים, קצוות חוט שחורים שמפציעים מן הבשר הפצוע כמו תולעים ורחשות.

השואה שייכת לכולם

השאלה הראשונה שעולה אל מול העבודות החדשות הללו של ישראלי היא מה בעצם לו ולשואה. זאת שאלה שקופצת אינסטינקטיבית, והיא די אידיוטית אם לומר את האמת. השואה הרי לא שייכת לאיש, ולמר שייכת לכולם, ובאותה מידה אפשר היה לשאול מה לישראל ולטרור. באיזו זכות, זאת אומרת, הוא יוצר ומציג פסלים הנוטים לארטי בדמונתם של מחבלים, כפי שכבר עשה בעבר.

אלא שאחרי שהשאלה המיותרת הזאת יורדת מהפרק, מותר וצריך לתהות, מה בדיוק ישראלי מחלץ מכל אותו זירות אטון שהאמנות שלו חוזרת ופוקדת. והתשובות ישראליות מנפק, לפחות במקרה הספציפי של "ליל שיש", רחוקות מבחינתן מלהניח את הדעת. ישראלית, על זה אין ויכוח, הוא מבצע מצוין בעל מנעד גדול. רק שהוא טובל עד מתפלשל עד טובע בקלישאות, כך שהוא מותיר אותי אדיש כלפיו בצורה מבהילה. רוצה לומר: אפילו כשאני מתבונן בו מחדיר את הסיכות, זה לא עושה לי כלום.

אולי משום שהאקט הזה לא באמת מקרין בעיניי כאב אוטנטי. אולי כי המפגש בין הסיכה לישראלית-טכנית, אבל בעיקר מטאפורית - מתרחש בסופו של דבר בעיקר ברמת האפידרמיס. המתכת האפידרמיס. אולם רק שכבה דקיקה, קרומית, של עור חי?מת, חשוך ולא חשוף עצבים.

בכל זאת, ישנה עבודה אחת ב"ליל שיש", ב"שואה-שואו" של ישראלי אם תרצו, שכן עשתה לי משהו. היחידה שהוא מצטייר ממנה כיותר מאשר מקוון מלאכותי או כקאנון במקלה של טקס זיכרון ממלכתי. היא חולקת את החלל עם הצלום החזה הפרום, חלל שבו נמצא גם וידאו בעל מסך מפוצל שמחקה בהילך מהיר אחרי הילך ההכנה של הטלאי והתפירה שלו. מדובר בשני שלוחות נתונה, עליהם מונחים מאחורי זגוגיות פנציה מהשואה שישיראלי רכש ברשות, באמצעות האתר E-bay.

לצד ה"סובריים" - בובה, סכ"ם ועוד, המפוקפקים בהיותם - מנוחת הדפסות מסך של דפי האינטרנט שבהם הוצעו המוצגים לרכישה, ב'רגון שכולו ערוצי קניות. וכן, גם חולצה שמדגמן בחור שרירי שעליה מודפס טלאי צהוב. זוהי עבודה שעובדת, מכיוון שהיא מראה באופן מצמית כיצד הציניות של הלכללה המערבית ירשה את הנאציזם. כיצד גם השואה מוכפפת להיגיון זרעני מעוות ולשפה שיווקית עיוורת. כיצד כולנו הולכים כצאן לרווח.

חוסף תגובה | הניבו | כתוב לעורך | שלח לחבר | שתף

תגובות

ראשי	חדשות	לכלה	ספורט	תרבות	סגנון	להיות הורים	רכילות	מקומי
דעות	מזקים	בארץ	ליגת העל	טלוויזיה	אופנה	טיפות חלב	לוקאלי	ירושלים
ידיעות	פוליטי/מדעי	שוק ההון	כדורגל עולמי	מוזיקה	אוכל	ספידוט	אנטינרשיונל	מרכז
בריאות	צבא וביטחון	קרינות	כדורסל	קולנוע	תיירות	אבאמא		פרון
ירוק	טכנולוגיה	ניסים	ספרות	אמנות	נו חיייל	זמן איכות		שעלה
בלוגים	בעולם	מחשבוניס	עוד ספורט	אמנות				צפון
הרוסקופ	בריאות		לוח תוצאות	תיאטרון ובמה				דרום
הצינלו	הראיון הימני		סטטיסטיקות	ארכיטקטורה ועיצוב				

